

El gran repte de la humanitat

Han caigut en la temptació de parir, què hi farem, però han de fer que no es noti

Foto: Carol Von Canon

Si parles de futbol, de les eleccions que es repeteixen en bucle, de la grip de temporada o de l'orientació sexual dels pingüins, ets un adult ben informat i amb interessos dels que es poden confessar per Twitter, mar i aire. Si parles dels nens, ets un pobre d'esperit que només serveix per cuidar criatures. O, pitjor, un talent malaguanyat. Tant que prometies, i mira: perds el temps educant persones. I tens la poca vergonya de presumir-ne, com si no hi hagués temes de conversa més apassionants.

Els homes que parlen dels fills, encara: almenys ells queden com uns bons pares, i es figuren la major part de l'audiència femenina a la butxaca. Però les mares, ui les mares. Pobres d'elles si gosen esmentar els propis plançons fora de l'escola, del parc o del forn de la cantonada. Senyal que aspiren a ser poc més que mestresses de casa. Perquè els infants pertanyen a l'esfera domèstica, i que no en surtin fins que no tinguin dret a vot. Tots sabem que els menors d'edat ploren i xisclen i s'embruten i són empenyadors com ells sols.

Les dones amb professions qualificades només tenen dues opcions: o renuncien a la maternitat, o tenen fills però ho dissimulen (la tercera opció passa per conformar-se, ni que sigui de forma provisional, amb una feina de menys qualificació). No estaria ben vist que pleguessin a l'hora en punt per anar a recollir els nens a l'escola, ni que s'escapessin de la feina quan se'ls posa un nen malalt, ni que fessin cara de pomes agres quan les convoquen a una reunió a les vuit del vespre. Han caigut en la temptació de parir, què hi farem, però han de fer que no es noti. Han de demostrar que ser mares no les inhabilita per exercir una professió respectable.

Ho diré sense embuts: no hi ha cap repte més important i transcendent i ambiciós que l'educació dels adults del futur.